

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Ideological

مسائل ایدئولوژیک

به اهتمام: عبدالحی حبیبی
فرستنده: درویش وردگ
۳۰ اکتوبر ۲۰۱۷

ترجمه السَّوَادُ الْأَعْظَمُ - ۵

تألیف: ابوالقاسم اسحاق بن محمد بن اسماعیل بن ابراهیم بن زید- حکیم سمرقندی

ترجمه به فارسی در حدود (۳۷۰) هجری به فرمان امیرنوح سامانی

مسألة سوم

آنست که نماز از پس هر نیک و بد حق بیند. زیرا که رسول گفت صلی الله علیه وسلم: صَلُّوا خَلْفَ كُلِّ بَرٍّ وَفَاجِرٍ. نماز کنید از پس هر نیک و بد. اگر چه آنکس زانی باشد یا لوطی یا میخواره. و آنچه بدین ماند. خاصه که سنی و جماعتی باشد و مبتدع نباشد از پس آن نماز روا بود.

مگر از پس کافر و مبتدع وزن و کودک نماز روا نباشد و روافض از پس هیچ کس نماز روا نبیند. و روایت است از مکحول شامی که مریاران خود را در بیماری آخرین گفت:

چهار چیز شنیدم از رسول علیه الصلاة والسلام و باشما نگفته ام، امروز بگویم: اول: آن که کافر خوانید کسی را که از ملت شما بود و اگر چه گناه کبیره دارد. و نماز بر هر مرده که از ملت بود و از پس هر امامی نماز کنید و با هر امیری که باشد به جهاد روید با کافران و هر که از پس نیک و بد نماز حق نبیند آن مبتدع باشد و هوادار باشد. این مقدار پس بود خردمند را.

مسألة چهارم

آنست: که هیچ کس را از اهل قبله کافر خوانید به گناه. زیرا که مذهب سنت و جماعت آنست: که اگر مؤمنی صد هزار مؤمن را بکشد، یا صد هزار بار زنا کند، یا سالها خمر خورد از مسلمانی بیرون نرود تا کافر نشود. و مسلمان نیز اگر همه کردار بد بکند از مسلمانی بیرون نرود تا کافر نشود، و این دلیل عقلی نظریست.

و حق تعالی زانی و میخواره و کشنده را توبه فرمود و به توبه خواند و همه را مؤمن خواند و گفت: يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحًا.

و این کسان اگر به گناه کافر شدند، بایستی که چنین گفت: که يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ وَجای دیگر گفت: وَتَوْبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ. و نگفت: أَيُّهَا الْكَافِرُونَ.

و چون زلت آدم واقع شد گفت: وَعَصَى آدَمُ رَبَّهُ فَغَوَى. ای گفت: عاصی شد آدم. نگفت کافر شد. چون موسی علیه السلام مرقبطی را بکشت نگفت وَكَفَرَ وَكَفَرَ وَكَفَرَ. و هاروت و ماروت که آن زلت بکردند و عذاب این جهان برگزیدند بر عذاب آن جهان، هیچ رقم کفر برایشان نکشیدند.

پس باید دانست: که هیچ کس به گناه کافر نشود. و اندر خیر است: که چهل تن از یاران رسول الله صلی الله علیه وسلم از آن کسان که پیدا و حاضر بودند گفتند: ما گواهی دهیم که رسول صلی الله علیه وسلم گفت: هفت چیز از مسلمانی است، هر که از آن هفت چیز سربتاید از راه سنت و جماعت بتافته باشد.

اول: آنست که گواهی ندهید بر اهل قبله به کفری و نه به شرک و نه به نفاق و سرهای ایشان به خدای تعالی بگذارید. دوم: آن که هر که از اهل قبله بمیرد بروی نماز کنید.

سوم: از پس هر نیک و بد نماز کنید و نماز عیدین و نماز آدینه بگذارید.

چهارم: جهاد بکنید بادشمنان و یاری کنید امیران را هر که عادل باشد و یا جابر.

و مرامیران خود را دعای خیر کنید. و دعای بد مکنید، اگر چه ظالم باشد. و بر امام خود به شمشیر بیرون میآئید اگر چندی جور کند.

و دیگر از همه هواداران و مبتدعان دور باشید که ایشان بر باطلند.

پس بحقیقت بدانکه: اگر کسی گناه بسیار دارد، و آن گناه را گناه داند او مؤمن بود حقا بیشک. و اگر توبه کند خدای تعالی آن را بیامرزد. و اگر بی توبه ازین جهان بیرون برود، آن در مشیت حق باشد. خواهد بیامرزد به فضل خویش و خواهد عذاب کند به عدل خویش به اندازه گناه، و بار به بهشت فرستد وی را به رحمت خویش.

هر که گوید: بنده مؤمن به گناه کافر شود، آن حروری باشد و خوار ج.

و هر که گوید: هر چند مؤمن گناه کند، آن را زیان نکند، آنکس مرجئی باشد. و هر که گوید: چون مؤمن گناه کند پس توبه کند، حق تعالی آن را بیامرزد.

و اگر بی توبه از دنیا بیرون رود به قدر گناهش عقوبت کند و باز به بهشت فرستد، آنکس سنتی و جماعتی باشد. این مقدار بس بود خردمند را